

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština zrasla.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Miklošičeva slavnost.

(Dalje.)

Mej skupnim obedom vrstile so se slavnosti primerne napitnice, katerih pa ne moremo priobčevati ad verbum, ker bi bilo preobširno, temveč smo primorani, navajati jih samo v glavnih potezah.

Prvi poprime besedo predsednik slavnostnega odbora gosp. dr. Krek ter v jedrnatem govoru napije Nj. Veličanstvu presvetlemu cesarju. Frenetični trikratni živioklici odmevali so v dokaz, da se slovenski narod vsekdar in povsod spominja v prvej vrsti nad vse ljubljene vladarja.

Gosp. Ivan Kukovec, deželni poslanec in načelnik okrajnega zastopa, napije potem slavljencu g. dru. vitezu Miklošiču. (Živio, živio!)

Gosp. dr. Krek potem prisotnemu g. dru. Fr. Račkemu, kanoniku in predsedniku jugoslovanske akademije. Ta napitnica bila je navdušeno vzprijeta.

Gosp. dr. Rački, zahvaljuje se na napitnici, slogi in jedinstvi mej Hrvati in Slovenci. Ob sebi se umeva, da je ta napitnica izvalila gromovite živioklice.

Gosp. Božidar Raič omenja v obširnem izvrstnem govoru izrednih zaslug gospoda profesorja dra. Muršeca, kateremu se imajo njegovi učenci največ zahvaliti. V svoj govor upel je g. Raič tudi jako karakteristično dogodbo iz Miklošičevega življenja, ki je kot dijak po noči polagal poleno pod glavo, da se je pravočasno zbudil in študiral. Opisuje nadalje zasluge in zlate lastnosti dr. Muršecove konča z besedami: „Slava! Na mnogaja leta g. prof. dru. Mursecu!“ Ta napitnica na častitljivega a še vedno jako krepkega starčka vzbudila je navdušene živioklice in gosp. dr. Mursec, vidno ganjen, opomni proti g. dr. Raiču v svojej ponižnosti: „Vi več znate o meni, nego jaz! A ona o

polenu je istinita! Bog usliši vse vaše besede in daj nam vsem svoj blagoslov!“

G. dr. Jak. Sket iz Celovca pozdravlja prisotne v imenu koroških Slovencev in poprime čašo v „Slavo Ljutomerčanov!“ (Živio!)

Gosp. prof. Šuklje kot zastopnik „Matice Slovenske“ napije v izbornem govoru slovanski vedi, slovanskemu duhu. (Živio, živio!)

Mlad poljski učenjak, ki biva nekoliko časa pri gosp. župniku Raiču, oglasi se na to in sicer v prav pravilnej slovenščini. Jako simpatična osoba gospoda poljskega brata postala nam je vsled tega že pristrčnejša, kajti on je sigurno prvi Poljak, ki si je v tolikej meri prilastil slovenščino. Govornik pravi, da Miklošič v vseh svojih delih nikdar ni rabil besede panslavizem, a itak je on zastopnik slovanske vzajemnosti, ker nam kaže, da smo vsi sinovi jedne matere, vsi bratje. Miklošič nam kaže, da se treba učiti vseh slovanskih jezikov, le po tem potu bomo drug drugega spoznavali. Iz tega spoznavanja nastala bode samosvest, iz samosvesti poraja se jedinstvo, iz jedinstva moč, in kjer je moč, tam je tudi zmaga. Treba, da se slovanska mladež druži, to bode zora boljše bodočnosti. Govornik konča svoj govor: „Bog živi Miklošiča in slovansko vzajemnost!“ (Burni slava- in živioklici.)

Na to prečita gospod župnik Raič naslednje telegrame:

Beligrad 1. septembra. (Na dra. viteza Miklošiča.) Prilikom Vaše sedamdesetgodnjice ceneči Vaše velike zasluge na polju nauke i literature slavenske, koje su i za Srbiju dragocene. Njegovo Veličanstvo kralj Milan blagovolio je odlikovati Vas prvim stepenom svojega kraljevskog reda sv. Save.

Predsjednik ministarskog savjeta
minister inostranih dela:

Piročanac.

Beligrad 1. septembra. Zasluge Vaše za Srbe i Slovene, za poznanje jezika i starina naših, tog obeležja narodne individualnosti naše, zadužili ste nas dubokim štovanjem spram Vas. Ovom radostnom prilikom primite čestitanje i vazdašnje najbolje želje kako od mene tako i od mojih drugova u vladi kraljevoj.

Ministar prosvete i crkvenih posala:

Stojan Novaković.

Beligrad. — Srpsko učeno društvo zaprečeno da pošlje izaslanika, pozdravlja telegrafski svetkovinu i slavljnika, tvorca poredjene nauke o slovenskim jezicima, dubokoga poznavaoa i tumača starinskoga života svih Slavena, jednoga od prvih medju svetskim filozofima i lingvistama, naročitoga prijatelja srbskog naroda, učitelja i prijatelja Vuku i Daničiću, a preko njih dobrotvorca srpske književnosti. Da ga Bog dugo još poživi, neka bi njegova ugledna dela bili glasnici, da će se slovenski narodi v duhovnom životu uskoro izjednačiti sa narodima, koji danas prednjače v čovječanstvu.

Predsednik: Vladimir Jovanović.

Sekretar: Jovan Bošković,

Miklošičev učenik.

Zagreb. — Velikomu geniju Miklošiču i neprocenivim njegovim zaslugam po znanost uz slavenske rodoljube kliče: Slava!

C. kr. sveučilište Franje Josipa I. u Zagrebu:

Dr. Suk, rektor.

Ljubljana. — Narod, ki je rodil velikana učenosti od vsega sveta priznanega in občudovanega, dokazal je, da ima prirojeno moč v sebi, katera mu zagotavlja srečnejšo in svetlejšo bodočnost na podlagi narodnega napredka. Bog daj slavnemu našemu rojaku še mnogaja leta v prid vednostim in v slavo vsega Slovanstva!

Dr. Moše, dr. Vošnjak, dr. Zarnik.

LISTEK.

Trikrat konfiskovan.

Ko bi g. urednik Vi in pa feljtonska zadruga Vašega lista, ko bi Vi vsi znali, kako se meni godi z mojimi članki politične vsebine, gotovo bi tu pa tam nekoliko prostora pod stropom prepuščali tudi meni, privoščili bi mi saj kak kotič v listu, da bi v njem svetu razkril srčne svoje muke.

Stvar pa je taka-le: Nesem jih še spisal več političnih člankov za „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru, kakor jedino le tri, — in vsi trije bili so mi konfiscirani. Kaj ne, gosp. urednik, to je vender le prehudo! Mariborski gospodje, naj je bil že g. nekdanji glavar Seder ali pa Mariborski pravdniški funkcionar — zaplenili so ljubljence mojega — „Slovenskega Gospodarja“ radi mojih političnih spisov dvakrat. Ampak nesem hotel nehati, spisal sem še tretji članek in tega konfisciral je gospod urednik Gregorec že a priori sam lastnoročno, ker sem neki žalil v njem gosp. namestnika v Gradci. Znate pa gospod moj, zakaj so mi prvi članek zaplenili?

Kot več jezikoslovec trdil sem takrat, da tisti poslovenjeni Nemec — politični uradnik, — ki je v zapisniku pisal „ne ima“ namesto „naj ima“, ni zadel pravega, nego da je ravno nasprotno zabeležil, da torej polovična slovenščina nemškutarskih sinov pri nas ne zadostuje. Pristavil sem le, da bode g. namestnik v Gradci moral bolje skrbeti za nas Slovence, kakor za — bele vrane, in — konfiskovan sem bil.

Drugi članek, in ta bil je v „Slovenskem Gospodarju“ celo tiskan na prvem mestu, bil je dakle uvodni članek, uničili so, ker sem iz svojega jezikoslovnega stališča imenoval uda neke gruntu komisije — hempača, ker geometru ni pripuščal slovenskih krajevnih imen zapisovati v pravilni slovenščini. Kot jezikoslovec dokazal sem dalje, da hempač pri nas na kmetih pomenja to, kar pri Nemcih — gimpel.

In vender je takrat neki g. okrajni glavar takoj uganil, da sem pisal le navidezno hempač namesto „hemp!“ Pa naj bo, meni je tudi prav. Ampak to mi pa ni prav, da g. Gregorec, častiti naš urednik „Gospodarjev“, mojega tretjega članka še niti ni poskušal natisniti. Kaj pa, ko bi jaz ne hotel nič več pisati? Saj sem g. našemu namestniku v Gradci

tudi jaz dober prijatelj; gotovo tako, kakor g. dr. Gregorec. In tisti politični uradnik, ki se je hudo razsrdil, ker neso žandarji v bitki pri Brežicah več kmetov ustrelili, kakor samo jednega, s tem srdom gotovo tudi ni pokazal svojega političnega takta. Govori se pa, da to lastnost gospoda v Gradci strogo terjajo od političnih uradnikov, sicer pa:

„Kaum war das wort dem mund entfahren,
Mücht er's im herzen gern bewahren.“

Jaz sem pa, kakor kažem, jezikoslovec in se brigam zraven posebno za naše šole. Za tega delj pa bi rad bil javno povprašal, zakaj še v Ulimjah dan danes ni novega šolskega poslopja, akoravno bi si ga krajni šolski svet in vsi farani radi stavili. Da mi je uzrok dobro znan, je tako istinito, kakor to, da dotična prošnja krajevnega šolskega sveta že drugo leto leži nerešena tam, kjer se je stvar za „Šulvereinovo“ šolo v Sevnici sicer strašno naglo rešila. G. uredniku Gregorcju zdela se je ta stvar vender preveč neverjetna, in zato je konfiskoval vse skupaj, moj celi dolgi spis, uničil ves moj trud. To je, da pravega že obče znanega uzroka tudi njemu nesem pisal, ker resnica je večkrat prebridka in radi nje obstajalo bi se, da bi „Gospodarja“ zaplenili še tretjekrat.

Lvov. — Prvaku vseh jezikoslovcev ogromna slava! Glaser.

Dunaj. — Nejsrdečnejši na zdar ku dnešni slavnosti. Zpěvacký spolek slovanský: Dr. Lench.

Maribor (nemški). — Zahvaljujem se za povabilo, želim slavnosti najlepši izid. Slava vedi! Knezoškof.

Iz Kranja. — Slava neumrlému velikanu Miklošiču! Pobratimo se! zjedini nas vera, jezik in pisava od Urala do Triglava. Oratar.

Poreče. — Slovenci imajo danes najslavnejši dan, ker slavijo najslavnejšega učenjaka, katerega je kedaj slovenska mati rodila. Bog obrani nam velikana Miklošiča še mnogo let!

Dr. Gregorič.

Zagreb. — Slavnemu Miklošiču kliče zahvalni učenik: Živio, na mnogaja ljeta!

Dr. Celestin.

Pazin. — Trikratna slava učenjaku Miklošiču in njegovim čestilcem. Einspieler.

(Dalje prih.)

Notranjska slavnost v Postojni.

(Konec.)

Koncem svojega nagovora omenja g. predsednik slavnostnega odbora tudi veselega dogodka v cesarski obitelji, nazdravlja visokorojeno dete ter javlja, da bode odbor v imenu vseh navzočih udeležencev slavnosti telegrafoma izročil najudanejša voščila visokima roditeljema; konečno zakliče trikratni živio! presvetli vladarski hiši. Množica odgovarja tem iz srca izvirajočim besedam z navdušenimi frenetičnimi živio! in vojaška godba zaseda majestetično cesarsko pesen. Pričujoče zastave se nagnejo v pozdrav, iz bližnjih gričev pa zadoni strel topičev. Veličasten prizor!

Državni poslanec g. A. Obreza nastopi potem na govorniški oder ter nam v živih besedah in v lahko umevnem govoru naslika razmerje mej Habsburžani in Slovenci, omenja varnega zavetja, kojega smo našli Slovenci pod krepkim žezlom silnih vladarjev Habsburške hiše, kako nam je bilo mogoče le v tem zavetju ohraniti si svojo narodnost, omenja tudi slavnih del naših pradedov v ohranitev državne celote ter njihove vedno verno udane hvalnosti ter izraža prepričanje, da tudi sedanji in vsi prihodnji rodovi Slovencev ohranijo svojo nemahljivo vernost in zvestobo presvetli hiši Habsburški. Z navdušenimi burnimi živio- in slavaklici pritrjuje ljudstvo govornikovim besedam ter ponavlja po preteku 600 let svojo prisego zvestobe.

Krepki zbor kakih 60 pevcev zapoje pod spretnim vodstvom g. Iv. Lavrenčiča veličastni „Naprej!“ in za tem Eisenhutov „Ustaj rode!“ — evo sgode, podi dom si snažan jedan!

G. Resman razlaga na to v navduševalnem govoru (priobčenem v včerajšnjem listku) pomen „Narodnega doma“, središča narodnega življa in uma, bodre ljudstvo k ponosnej zavednosti svoje narodnosti. Prosto ljudstvo sledilo je z nepopisljivim zanimanjem zlatim besedam gospoda govornika ter je mnogokrat z živahnimi klici dalo dušek svojemu navdušenju, kažoč, kako razumno in radovoljno sprejema va-se misli govornika. Videč ta neprisljani izraz navdušenja prostega ljudstva utripalo nam je srce veselja, dajoč nam prepričanje, da ta narod ne treba več vzbujati, da bēdi ter se živo zaveda svoje narodnosti, da koprni po napredku ter da mu treba le še blagodejnega pouka, da si zboljša svoj gmotni stan ter se z njim povzdigne na stopnjo najnaprednejših narodov.

Gospodje zastopniki odbora „Narodnega doma“ zahvalijo se v toplih besedah g. govorniku, ki je bil pravi „spiritus agens“ vsega podjetja, in ponovē svojo iskreno zahvalo še mnogozasluznemu predsedniku slavnostnega odbora g. dr. Štrbenecu ter vsem požrtvovalnim gospodom ožjega odbora.

G. dr. Štrbenec govori na to „o potrebi in koristi branja in domačih društev“ v lahko umevnem, za priprostega kmeta proračunjenem jeziku, poudarja velik upliv koristnih in dobrih knjig na pobraženje duha in gmotni napredek, ter razloži,

kako da je s skromnimi sredstvi lahko osnovati „kmetska bralna društva“, kako da društva in razgovori v njih sploh pomagajo širiti duševni obzor posameznikov ter pospešujejo s tem vsestranski napredek.

Po zahvalno vzprejetem govoru g. predsednika zapoje pevski zbor Hajdrihovo „Jadransko morje“ točno in navdušeno, in s tem je bil končan prvi oddelek slavnostnega programa. Mej posameznimi točkami svirala je godba domačega pešpolka z navadno jej eksaktnostjo razne komade, kar je posebno povekševalo občno veselje in vnetost.

Mej pričujočimi odličnimi gosti zapazili smo tudi nj. svetlost kneza Hugona Windischgrätza, posestnika mnogih notranjskih graščin, s svetlo knežinjo in drugim spremstvom; svetli knez se je zelo zanimal za ta narodni praznik, bivajoč skoro dve uri na veselčinem prostoru. Vidno zadovoljeni izrazili so visoki gostje slavnostnemu odboru svoje priznanje in začudenje na tako uzornem redu. Navzočen je bil tudi vladni zastopnik gosp. okrajni glavar Globočnik in mnogo gg. uradnikov, ki neso z nič manjšim zadovoljstvom naglašali vzgledni red.

Došlo je mnogo sočuvstvenih telegramov od vseh strani širne domovine, ki so se prečitali mej burnimi živio! na odpošiljatelje in koje priobčimo skupno v enem prihodnjih listov.

Drugi in tretji del programa je obsegal dobrodelno loterijo in domače razveseljevanje na planem, katera sta se vršila vzajemno. Za dobro organizirano srečkanje zanimalo se je posebno pristo ljudstvo. Ne malo zaslugo za občno razveseljevanje pa si je pridobil vrli Ljubljanski „Sokol“; predtelovalci tega kateksobē „telovadnega“ društva pokazovali so na drogu svojo obhudovalja vredno izurjenost in spretnost, ki je izzvala marsikako zaslužen pohvalo izmej pozornega občinstva. Pevci so se razdelili v ožje kroge ter na več krajih popevali krasne narodne in umetne pesni domače, množē z njimi vžičeno radost udeleževalcem slavnosti.

Idoče v trg nas je prijetno iznenadila krasna razsvetljava okrašenih poslopij v čast novoporojenemu članu cesarske rodbine in pa velikanska bakljada, katero je v isti namen napravila požarna straža Postojinska.

Na Vičičevem vrtu pa je neskaljeno veselje mej svirajočo godbo, petjem in napitnicami trajalo še v pozno noč, in v resnici s težkim srcem ločili smo se od vrlih Notranjcev, ki so na tako krasen in vzgleden način proslavili si zopet svoje že itak slavno ime, sebi v čast in ponos, a v gmotni prid vseslovenske domovine.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. septembra.

„Politik“ ve iz najboljšega vira poročati, da bode **Primorski** namestnik baron de Pretis kmalu ostavil svoje mesto, ter da pride na njega stopnjo eden iz generalov, najbrž da Ljubljanski poveljnik divizije fml. vitez Müller; — dalmatinski namestnik baron Jovanović pa da ostane na svojem mestu.

Hrvatski listi odločno zanikujejo, da bi bili nemiri kdaj kje imeli kaj socialističnega značaja; le jednega slučaja ni bilo, da bi se bilo kje plenilo ali ropalo; povsod se vzdiguje narod samo zaradi početja finančnih organov. „Pozor“ nagovarja vse hrvatske razumnike, naj ljudstvu strogo odsvetovajo pritakniti se tujega imetka, ker bi to zelo škodilo narodnej stvari. — O novih nemirih se nič ne pozvede.

V zadevi **ogersko-hrvatskega** konflikta se potrjuje vest, da bode šel general konjice Ramberg kot kraljevi komisar v Zagreb z najširšim polnomočjem. Civilni odlatus mu bode, kakor se v Zagrebu misli, septemvir Bayer, bivši načelnik Krajiške vlade, ter je tudi že odpotoval na Dunaj. Za sedaj se v Hrvatskeji nahajajoče se vojaštvo ne misli pomnožiti, kraljevemu komisarju je dano presoditi, bode li treba dotičnih nasvetov. Ogerski premier Tisza se baje drži načela, da se imajo pred vsem razobesiti zopet ogerski grbi. To nalogo bode imel baron Ramberg v prvi vrsti izvršiti; poslednjemu pa da je znano, da bode ogerska vlada po zadobljeni zadostitvi v vprašanji o grbih skazala se jako prijazno in nenasprotujočo. Takoj ko se

povrne mir, se bode po zasebnem potu iskalo dotike z vodjami narodne stranke. Od te konference da bode potem zaviselo, koliko časa da ima trajati provizorij kraljevega komisarja, kdaj da se bode imenoval novi ban ter sklical sabor, v katerem se bode po zakonodajnem potu rešilo vprašanje o grbih.

Vnanje države.

Priobčeni poskusi za zjedinenje **srbskih** liberalcev in radikalcev ostali so brezuspešni, ker so poslednji neupogljivi in nepopustljivi. Posredovalcu Ristiću neso hoteli prepustiti zahtevano število mandatov ter so odbili tudi drugi njega nasvet, da naj bi pri eventualnih ožjih volitvah radikalci glasovali za liberalne kandidate in nasprotno. Vsled te trmoglavosti so Ristićevi somišljeniki zelo srditi nad radikalci. Dozdanje volitve so naravno jako ugodne za naprednjaško stranko. — Uradni list javlja, da se otvori subskripcija za **srbsko** narodno banko od 14. septembra (starega računa) do uštetega 18. Podpisati je za sedaj 20.000 delnic. Ko bode uplanih 125 frankov na delnico, sklical bode finančni minister glavni zbor vseh delničarjev. — Na železničnih progah stavljeno je doslej 171 kilometrov tira, preostaje samo še 60 kilom. Pri velikem Ripanškem predoru treba še 47 metrov prevrtati.

Nalog ruskih generalov Soboleva in Kaulbarsa v **Bolgariji** se bliža svojemu koncu; tako poročajo v protislovji z družimi poročili „Peterb. Vedom.“ Po sklicanji velikega sobranja se bode osnovalo narodno ministerstvo iz zastopnikov zjedinenih strank liberalcev in konservativcev; samo vojno ministerstvo ostane v rokah Rusa. Diplomatični agent Jonin da je vsled svojih pooblastil pritril enakemu sklepu kneza Aleksandra. — Dopolnilne volitve za sobranje v okrajih Sredce in Küstendžil izpale so v ponedeljek povsem ugodno za liberalce. Mej drugimi bila sta Cankov in Balabanov skoro jednoglasno voljena.

V **Londonu** so dospela vznemirujoča poročila, kako da poskušajo fenijci v Ameriki zopet oživeti irsko zaroto in nje propagando. Zadnje štirinajst dni je prišlo izredno mnogo irskih Amerikancev iz Zjedinenih Držav na Angleško, drugi pa se še pričakujejo. Policija skoro ne dvoji več, da so to agentje irske organizacije v Ameriki; ob prihodu morilca O' Donella od „Nosu dobre nade“ bati se je nevarnih izgrediv. Takoj po irskem shodu v Leeds se bode baje pričela propaganda irske zarote.

Angleška posadna vojska v **Egiptu** se bode v teku oktobra in novembra zmanjšala na 3000 mož. Jeden batalijon ostane v Kajiri, drugi pa v Aleksandriji. Delajo se priprave, da se bo dalo, ako treba, 2000 mož poslati v Sudan. Angleški vojaki bodo šli še ta teden v svoja prejšnja stanovanja v Kajiro. — Iz Aleksandrije se poroča v 3. dan septembra, da je zadnjih 24 ur v gorenjem Egiptu 150 ljudi umrlo za kolero.

Dopisi.

Iz Gorenjskega 4. septembra. [Izv. dop.]

Radovljiška požarna bramba je, kakor znano, nemška in kot tako se tudi zaveda. Le škoda, da to slavno društvo vedno žanje s svojim nemškim mišljenjem — blamažo. Le čujte! Bili so dnevi po slavnej zmagi Slovencev v deželni zbor. Deželni glavar grof Thurn je prišel za nekaj dni na svoj dom v Radovljico. Prebivalstvo res ljubi gospoda grofa in zato se je zbralo mnogo ljudstva na trgu, da ga pozdravi. Požarna bramba naj bi delala špalir in nosila baklje. Sklenjeno pa je bilo v društvu, da se g. grof nazdravi z gromovitimi „hoch“! A slušajte: Gospod grof pride v grad, da „pazljivi“ ognjegasci niti vedeli neso kdaj; a ko gospod grof vidi, da je pred poslopjem zbrano občinstvo, hoteč mn napraviti ovacijo, se poda tja in nazdravi s krepkim „živio“ občinstvo. Kaj so hoteli naši nemški „fajerberkarji!“ „živio“ so upili, na veliko veselje občinstva, koje se je na glas smijalo zasluženej blamaži! No, pa saj to ni nič posebnega (in to že nekoliko opravičuje možakarje), da so tako na hip pozabili svoj „hoch“ in zabredli v živio, saj je še gospod Dežman pozabil svoje nemštvo in pozdravljal na Leskeji postaji odhajajočega carja s trikratnim živio! Čudno, a res! —

Še jedno: Društvo je priredilo preteklo nedeljo javno tombolo v prid društvenim financam. Početkoma je bilo določeno, da se mej posamnimi točkami pojejo tudi nekatere pesni, kajti tombola sama je jako dolgočasna. Petje naj bi, in bi tudi bilo najbolj vabilo občinstvo, koje bi se bilo še v jako večjem številu udeležilo zabave. A občinstvo obrača, fajerber

pa obrne! Ko namreč čujejo tukajšnji Abderitje, da se hoče slovenski popevati, izrazi se nekov gospodič, kojega smo, če se ne motimo, tudi videli v Dunajski Sloveniji: „slovenisch singen ist unanständig!“ In cel odbor je kimal: „ja, ja unanständig“. Gorostasno, a resnično! Pevci so hoteli društvu le uslugo storiti, saj bi pevanje ne bilo stalo društvu niti bora, vse bi bil poravnal, če bi bilo kaj stroškov, nek tukajšnji trgovec. A nič, slovenski se ne sme pevati pri javnem nastopu vatrogascev Radovljiskih, sicer je nemštvo v nevarnosti! Oprekalo se je sicer, da se boje, da bi pevci slabo peli; a ta strah je prazen, naj si dotični gospodje zapamtijo, da oni kvartet, koji bi bil pel, je že pri več koncertih sodeloval, kot so jih oni slišali. Ko so se nekateri gospodje potegovali za petje, češ da je to v sramoto Radovljiskemu mestu, in da se mora vender ozirati na občinstvo, se je nekdo, koji nosi zvonec v Radovljici, izrazil: Nehmet eine Drehorgel auf, thut dasselbe! Jako duhovito, kaj ne! In... vse „olikano“ omizje je ploskalo govorniku. — To so vam ljubeznivi kampilci! Nedomestovala je tedaj petje nekoliko hripava harmonika, katera pa, nota bene, tudi ni bila zastonj. Ta faktum jako čudno osvetljuje Radovljiško inteligenco. Z okusom se pač ne more postavljati pred svetom, to je baš zopet jasno dokazala tombola v nedeljo! Mi bi slavnej brambi le svetovali, naj se bolj spominja, čemu je, naj ne izgublja smotra, sicer mora poginiti. Naj ne bo požarna straža Radovljici le za parado, temveč naj pusti vse to na stran in tiho deluje človeštvu v prid. Pazi naj pa, da se osobito ne da potegniti in porabiti za demonstracije, za koje pač v Radovljici ni prostora, in naj si ne da uplivati od vsakterega. Proti občinstvu pa naj se obnaša manj oholo kot doslej, kajti s svojo zadnjo afero, ko ste se občinstvu tako na rob postavili, se pač neste posebno prikupili niti pridobili simpatij. To prijateljski!

V obče so razmere v našem gorenjskem središču jako jako čudne; drugje se skrbi, da domače mesto bolj raste in se olepšava, a v Radovljici ravno nasprotno. Pred cerkvijo, na jako lepem prostoru, kojega so pradedje za težak denar kupili občini, hočejo neki postaviti depot za požarno brambo. Na ta način bi bil ves prostor pred cerkvijo pokvarjen. In kakor bi drugje ne bilo za to pripravnega občinskega prostora! Pa nekateri hočejo tako in vedo, zakaj tako hočejo! —

Povedati hočem svetu še nekaj, kar prav dobro označuje bistrornost nekaterih. Nekega dne se grem sprehajati slučajno proti Savi. Čudom ogledujem, da ima most samo na jedne strani dvojno ograjo.

„Vidite gospod“, pravi smehljuje kmetič, „na tej strani je lansko leto pal starček v vodo, zato so naredili ograjo. Na tej strani pa mora še le kdo notri pasti, potem bodo še le ogradili.“ Jako premetene glavice ti cestni možje Radovljiski!

Iz Velikih Lašč, 4. septembra [Izv. dop.] V nedeljo 2. septembra, ko je bilo po Slovenskem izredno mnogo veselice, priredila je tudi tukajšnja, na velikih počitnicah se nahajajoča mladež domačo zabavo z gledališko predstavo in plesom. Igrali sta se igri: „V spanji“ in „Gluh mora biti“, ter deklamovala Boris Miran-ova pesen: Mojemu narodu! — Obé igri kakor tudi deklamacija — vse se je dobro zvršilo, ako pomislimo, da so igralci (osobito gospodičine) večinoma v prvič javno nastopili na deskah, „ki pomenijo svet“. Tudi je občinstvo simpatično vzprejelo predstavo, ki je pri nas pač velika redkost, in kolikor smo se mogli prepričati, bilo je v obče jako zadovoljno z igralci — razven nekega „glušca“, kateremu bi priporočali, da korenito pouči Knigge-jev „umgang mit menschen“ in pa Veselovega „Olikanega Slovenca“, morda bode potem bolje slišal; kajti slovečega šarlatana elektroakustični galvanizem bi ostal pri njem brez uspeha.

H koncu bodi srčna zahvala izrečena vsem sotrudnikom pri predstavi in vsem drugim, ki so kakor koli pripomogli k temu, da je bila predstava možna, kakor tudi čestitemu občinstvu, katero je z obilno udeležbo omogočilo, da se je dosegel nepričakovano ugoden materijalen uspeh, kajti čisti do-

hodek veselice, ki se bode obrnil v prid ubogim šolskim otrokom, iznašal bode menda preko 20 gl., kar je za naše razmere gotovo izredno mnogo.

Domače stvari.

— (F. Z. M. baron Kuhn) dospel je večeraj zvečer z brzovlakom v Ljubljano ter se nastanil v hotelu „Pri Slonu“.

— (Svetožar Miletič) je popolnem ozdravel in namerava zopet poprijeti se političnega delovanja. Tako vsaj se poroča iz Novega Sada.

— (Umrila) je danes zjutraj na prijaznem „Drenikovem vrhu“ 86 let stara gospa Antonija Drenik, rojena Baraga, mati znane Drenikove rodbine.

— (Umril) je 3. t. m. na Dovjem upokojeni župnik in zlatomašnik g. Furmayer.

— (Gosp. prof. Klemenčič), katerega je, kakor smo poročali, težko ranil lastni brat, je že toliko okreval, da že ustaja in se sprehaja po sobi. Da so se rane tako nepričakovano brzo zacelile, pripisovati treba krepkemu telosloženju in izredno zdravej krvi.

— (O nemirih na Hrvatskem) začno se pojmovi in nazori bistriti. Nikjer na Hrvatskem neso se še dotaknili tujega imetka, tudi se protizidovske težnje neso še pokazale na površje. Vladni komisar sam je konstatoval, da so neredi v Zagorju nastali jedino vsled večnega osornega postopanja in izneverenja tamošnjega poreznika in davčnih eksekutarjev. Kmetje bi morali davke, katere je poreznik zapravljal, plačati še jedenkrat, in z brezozirno strogostjo izterjevali so se ti že plačani davki, akoravno je baje finančna oblast že odredila, da se morajo ti davki odpisati. „Agramer Zeitung“ piše v zadevi hrvatsko-magjarskega razpora: „Mi zremo dogodkom, ki imajo priti, naj bodo kakeršni koli, mirno nasproti. Morda podlegnemo začasno, a preverjeni smo, da pride čas, ko bodo v Budimpešti bolesto obžalovali, da so prijatelje državne ideje v Hrvatskeji tako kompromitirali in razpostavili. Sapienti sat est.“

— („Tagespost“) priobčuje pod naslovom „Deutsche Reste in Krain und im Küstenlande“ članek, ki kaže tako gorostasno abotnost in pomanjkanje vsakeršnega znanja dejanskih razmer, da se nam nikakor ne dozdeva dostojno, spuščati se v polemiko. Za tega delj izražamo samo svoje globoko pomilovanje, da se čitatelji omenjenega lista zadovoljujejo s tako piškavo duševno hrano. Pri tej priliki pa vender le moramo zavrniti trditev, da bi bilo 28.000 Kočevcev na Kranjskem. To je večna pomota. Pravih pravcatih Kočevcev je jedva okoli 15000.

— (Dež), precej izdaten, namočil je danes dopoldne žejno zemljo. Vrhunci Kamniških planin so lahno s snegom pobeljeni.

— (Šolsko leto 1883/84) prične na podgimnaziji v Kranji 17. dan t. m. Učenci, ki usto pijo na novo, morajo se prijavljati 14. ali 15. dan t. m., drugi najpozneje do 16. dne t. m.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 4. septembra. Slavni ruski romanopisec Ivan Turgenjev umrl.

Ptuj 5. septembra. Na hrvatsko-štajerski meji večeraj napad židov, ki beže na Štajersko. V našem mestu različne govorice, kajti židovi kanijo se pri nas gosto naseliti. Ljudstvo proti naselitvi; mestne očete navdaja furor teutonicus.

Dunaj 5. septembra. Po noči nastal je na nabrežji v Nussdorfu, kjer so obširne zaloge lesa, velik ogenj, ki se je razširjal v orjaških dimenzijah. Prostori za les vsi v ognju. Škoda nad sto tisoči. Zjutraj je še razsajal požar, a bil že lokalizovan. Uzrok požara neznan.

Rim 4. septembra. „Moniteur de Rome“ poroča: Grof Chambord volil je papežu 400.000 frankov, namreč kapitalizovanje one vsote, katero je vsako leto papežu poslal.

Moskva 5. sept. „Moskauer Zeitung“ razpravljajoč članek „Standarda“ o Sedanski slavnosti, naglašja onemoglost in omahljivost

francoske vlade ter dokazuje, da ni nikakega uzroka, da bi se prelivala ruska kri za absurdni smoter: povečanja Francoske na stroške Nemčije, ki je bila vedni zaveznik Rusije, katere evropski interesi so z ruskimi solidarni. „Standard“ soglašja s poljskim časopisjem, katero hoče izzvati nezaupnost mej Nemčijo in Rusijo.

Narodno-gospodarske stvari.

Cesta čez Lužarje.

Nobena pokrajina naše dežele gledé cest ni tako na slabem, kakor naša uboga Dolenjska. Ako človek iz Ljubljane čez Litijo ali Višnjo Goro potuje v Novo Mesto in od ondot dalje čez Gorjance proti Hrvaškemu, narediti mora poprej oporoko in svoje življenje malo ne zavarovati pri „Greshamu“, ker ne ve, če se še živ povrne v Ljubljano. Ako je tako slaba že državna cesta, potem si lahko mislimo, kakšne morajo biti okrajne ceste, kakšni občinski poti.

Ne rečem, da bi slavni deželni odbor in razni okrajni cestni odbori zadnja leta ne bili ničesa storili za ceste; storili so mnogo, a ne še dovolj, osobito ako vzamemo v poštev, da Dolenjska nema nobene železnice in da je ves promet po Dolenjskem navezan samo na ceste. Dobili smo zadnja leta lepo cesto z Gressupllega čez Krko na Žuzemperk; dalje cesto, ki Kočevski okraj veže s Črnomaljskim; cesto iz Mokronoga ob Mirni v Sevnico; lepo cesto čez goro sv. Abca itd. itd. A vse te ceste pospešujejo zvezo Dolenjske z Ljubljano, oziroma s Savsko dolino. Premalo pa se je gledalo na to, kako bi se zapadna Dolenjska zvezala s tisto železnocestno progo, ki iz Ljubljane drži proti Trstu.

Kočevski, Ribniški in Velikolaški okraj hranijo v svojih prekrasnih gozdih velikanske zaklade narodnega premoženja. Štiri parne žage in brezštevilne žage (pile) na vodo režejo noč in dan raznovrstni les iz Velikolaških, Ribniških in Kočevskih gozdov. Za primer velikega lesnega obrta omenjam, da samo ob Ribniški Bistrici gre 26 žag. Ogromno rezanega lesa se producira v teh krajih; a še več ko tega producira se navadnega stavbinškega lesa (Bauholz) za trgovino. In ves ta les se izvažja na Rakek, oziroma v Trst in Italijo, in ves promet proti Rakeku se vrši samo po dveh cestah: čez Bóncar in čez Lužarje na Bloško planoto, pod katero se v Cirkniški dolini združujeta obe cesti.

Ali kakšna je cesta čez Bóncar in kakšna čez Lužarje? Človek, ki hodi po teh dveh cestah — kajti voziti se more samo v smrtni nevarnosti — mora se prijeti za glavo ter se strmeč in čudeč vprašati: je li res mogoče v naprednjem devetnajstem stoletju take strmoglave klance in take zavite ključe imenovati okrajno cesto, po kateri gre najbližja zveza Dolenjske s Trstom? Koliko trpé ljudje, koliko živina; koliko se zamudi časa in koliko se zavozari čisto po nepotrebnem tako močno potrebovanega denarja! Iz Velikolaške ali Ribniške okolice do Rakeka je samo pet milj, in kubični črevelj lesa, ki v Vel. Laščah ali v Ribnici stoji samo 8 kr., velja na Rakek postavljen že 21 kr. Iz tega vsak lahko vidi, koliko vzame samo vožnja. A temu se ni čuditi, ker vsak voznik mora čez Boncar ali Lužarje vzeti drago priprego, ali pa pod hribom polovico naloženega blaga odložiti ter z vrha še jeden pot v dolino ponj priti, pri čemer izgubi po cele 3—4 ure dražega časa in dela.

Izpustivši cesto čez Bóncar za danes iz našega premišljevanja, hočem nekoliko besed izpregovoriti o cesti čez Lužarje, ki bi se s trikrat manjšimi stroški nego ona čez Boncar dala popraviti in preložiti.

Cesta čez Lužarje pa ni samo glavna zveza Velikolaškega okraja in deloma tudi Ribniške doline z Rakekom, ampak po tej cesti gre tudi ves promet iz Suhe Krajine, iz Zatiškega, Žuzemperškega in deloma celo iz Trebanjskega okraja, kolikor je tega prometa naravnost namerjenega proti Trstu. Po vsakem velikem sejmu v Zatiškem, Žuzemperškem in Trebanjskem okraju ta cesta kar mrgoli raznovrstnega blaga, katero italijanski trgovci spravljajo po najbližjem potu z Dolenjskega proti Trstu.

Naravno in razumljivo, da je ta ravno tako važna kakor slaba cesta že zdavnaj vzbudila pozornost odločevalnih faktorjev. Že pred dobrimi petindvajsetimi leti jo je ogledoval tedanji c. kr. namestnik kranjski grof Chorinsky in gotovo bi jo bil preložil že on, ako bi bil dalje časa služil na Kranjskem in ako bi tedanji c. kr. okrajni predstojnik v Loži nameravane preložiti ne bil nasprotoval s tem, da je hotel cesto čez Lužarje potegniti proti Novej Vasi ter tako narediti nepotrební ovinek, ki bi bil vso preložitev storil iluzorično.

(Konec prih.)

Listnica upravnistva. Gospod F. P. v Livnem.
Naročnina za četrt leta znaša 4 gld., tedaj treba še 1 gld. poslati.

Izkaz

izžrebanih števil pri loteriji skupne Notranjske
slavnosti v korist „Narodnemu domu“ v 2. dan
septembra 1883.

Izžrebane številke	Sporedne številke dobitkov	Kakovost dobitkov
83	87	Sladkornica in tasa.
246	68	Etui za smodke.
707	62	Steklenica Bizeljanca.
719	94	12 rutic.
1068	15	Svetilnica.
1113	69	Tabačnica.
1254	40	12 nogovic.
1568	47	Gregorčičeve poezije.
1613	92	Motovilo.
1694	77	Kozarec za pivo.
2482	89	Vrtnarske škarje in „štrigel“.
2485	100	Svetilnica in 2 kozarca.
2694	72	Jurčičevi spisi I.—II.
2878	41	Gregorčičeve poezije.
3273	39	Likalnik.
3717	19	Etui česalnikov, zobnih krtačic i. dr.
3796	14	„Štok“ sladkorja.
4160	66	Málin za kavo.
4187	13	Železna peč.
4252	86	Tabačnica in drugo.
4367	96	Škaf in ponočna luč.
4394	26	Sodček vina.
4528	38	Koža usnja.
4554	34	Slovenska knjižnica.
5044	52	Steklenica Malage.
5352	74	Jurčičevi spisi V.—VI.
5764	23	Kotel (bakren), vino in salame.
5912	79	Sladkornica.
6015	50	Gregorčičeve poezije.
6056	64	Steklenica vina.
6948	43	Gregorčičeve poezije.
7168	70	Nočna svetilnica.
7608	46	Gregorčičeve poezije.
7770	10	Dr. Bleiweisova slika.
7785	17	Vreča moke.
7797	78	Bronsiran steklen pokal.
7836	33	Slomčkov spisi.
8367	3	12 rutic in 1 vaza.
9113	8	Marijina podoba.
9306	31	Lovska podoba.
9327	16	Svetilnica.
9363	49	Gregorčičeve poezije.
9542	1	Junica.
9595	7	Dr. Bleiweisova slika.
9611	98	Dve vazi.
9633	95	Dve vazi.
9739	73	Jurčičevi spisi III.—IV.
9843	22	Stenska ura-budilnica.
9865	90	Stol in knjiga „Kalvarija“.
10218	36	Velika žaga.
10268	25	Podoba.
10392	2	Pogrinjalo za tla.
10686	45	Gregorčičeve poezije.
10694	3	Univalni kosten.
10883	18	Album in cev za smodke.
10986	9	Sv. Trojica (podoba).
11045	99	Tintnik in portemonai.
11151	83	2 steklenici liquera.
11159	54	Steklenica Vöslauerja.
11180	81	Málin za kavo.
11417	58	Steklenica Vöslauerja.
11541	55	Steklenica Vöslauerja.
11976	91	Svečnik in „vremenska hišica“.
11993	85	Svetilnica.
12012	60	Steklenica vina.
12171	37	Gregorčičeve poezije.
12281	61	Steklenica vina.
12334	76	6 prtičkov za kavo.
12537	32	Lovska podoba.
12549	35	Dva okovana škafa.
12580	28	Album.
13209	53	Kozel.
13440	4	Dr. Bleiweisova slika.
13453	97	Škaf in žaga.
13956	27	Ogledalo.
14242	51	Steklenica Malage.
14270	42	Pleče svinjine.
14345	63	Steklenica vina.
14391	24	Podoba.
14444	71	Nočna svetilnica.
14561	30	Kovčeg.
14777	80	Sladkornica.
14869	12	Kavni service in škafček.
14951	11	Aparat za vino čistiti.
14966	48	Gregorčičeve poezije.
15120	88	Vizitnik.
15241	82	2 steklenici liquera.
15634	84	Svetilnica.
15652	56	Steklenica Vöslauerja.
15653	67	Vile amerikanskega sistema in žaga.
16301	59	Steklenica Vöslauerja.
16523	44	Gregorčičeve poezije.
16577	5	Dr. Bleiweisova slika.
16584	65	Steklenica vina.
16913	75	Jurčičevi spisi VII.—VIII.
17097	57	Steklenica Vöslauerja.
17207	29	Stenska ura.
17223	20	Par čevljev.
17453	6	Dvocevna puška.
17865	21	2 sveti podobi.

Opomba: Drugi slovenski listi se prosijo ponatis-
niti ta izkaz.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Poslano.

Glede „Poslanega“ v včerajšnjem „Slov. Narodu“ naj
si zapomni dotični anonimus, da imava jeden kot drugi v
Tivoljskem gradu delujočih obrtnikov pravico patent), da
plačujeva vsled tega davek in da sva prevzela ta dela vsaj
za tretjino cenejši ko vsak drugi. O najinej sposobnosti pa
naj sodi občinstvo, ne pa konkurent. (584)

Franc Bončar.

Franc Kokalj.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
4. sept.	7. zjutraj	736.22 mm.	+12.0°C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	734.15 mm.	+24.4°C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	733.98 mm.	+17.0°C	sl. jz.	jas.	dežja.

Srednja temperatura +17.8°, za 1.5° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 5. septembra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	80
Rež,	5	4
Jčmen	4	6
Oves,	2	76
Ajda,	4	55
Proso,	5	36
Koruz,	5	60
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	90
Maslo, kilogram	—	96
Mast,	—	88
Speh frišen	—	72
„povejen,	—	78
Surovo maslo,	—	82
Jaica, jedno	—	2 1/8
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Teleče	—	58
Svinjsko	—	60
Koštrunovo	—	32
Kokoš	—	35
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	96
Slama,	1	69
Drva trda, 4 kv. metre	6	50
„ mehka, „ „	4	20

Dunajska borza

dné 5. septembra t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	—
Srebrna renta	78	50
Zlata renta	99	20
5% marcna renta	93	—
Akcije narodne banke	835	—
Kreditne akcije	289	40
London	20	—
Srebro	—	—
Napol.	—	51
C. kr. cekini	—	66
Nemške marke	—	45
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	120
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	167
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99	45
Ogrska zlata renta 6%	119	—
„ papirna renta 5%	87	25
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	85	95
Dunava reg. srečke 5%	104	25
Zemlj. obč. avst. 4 1/2% zlati zast. listi	114	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118	30
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	107	30
Kreditne srečke	104	75
Rudolfove srečke	100 gld.	168
Akcije anglo-avstr. banke	10	20
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	120	108
	232	—

„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani
priporočila po nizki ceni
vožne liste
nemške in nemško-slovenske.

Fotografični etablissement J. B. Rottmayer.

Najudaneje podpisani jemlje si čast, visokočastitemu p. n. občinstvu na-
znanjati, da se bode v mestu nahajajoči se

fotografični atelier

v Latermanovem drevoredu št. 106.

jednako kakor doslej nadaljeval.

Ob jednem pridevam temu naznanilu zatrdilo, da mi bode vedno glavna
skrb, naročujoče p. n. občinstvo vsestransko zadovoljiti.

Opozarjaje na dela, katera sem v rečenem zavodu doslej zvrševal, pri-
poročam se toplo ter beležim

z visokim spoštovanjem

H. RICHTER,
fotograf.

(576—2)

Velik vinograd

v Straži, nasproti Rumanje vasi, blizu Toplice na Dolenj-
skem, proda se z letošnjim pridelkom, z zidanico in dru-
gim orodjem vred prav po nizkej ceni. — Več o tem pove
iz prijaznosti gospod Anton Strniša, posestnik na To-
plicah. (577—2)

Št. 12.590.

(572—3)

Razglas.

V sredo dné 12. septembra t. l. do-
poludne ob 10. uri bo mestni magistrat kupil po
očitnej ustnej dražbi 120 sežnjev 24 palcev ali pa
tudi le 21 do 22 palcev dolgih zdravih bukovih drv
za kurjavo, kar se splošno razglašja s pristavkom,
da se do dneva ustne dražbe sprejemajo tudi s ko-
lekom 50 kr. kolekovane pismene ponudbe.

Mestni magistrat v Ljubljani,

v 25. dan avgusta 1883.

Župan: Grasselli.

Umetne (234—40)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu
brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in
vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckyevega mostu, I. nadstropje.

Rogaška
Slatina.
Spodnje Štajersko.
Južno žel. postaja:
Poljčane.

Glasovite kisline z glavber-
jevo soljo, gorko podalpinsko
obnebe, slatina, železne ko-
peli, zdravilnica z mrzlo
vodo. Glavno označenje: bo-
leži prebavilnih organov.
Krasni izleti, topliški salon, godba,
koncerti, tombola itd. itd. Pro-
spekti gratis. Stanovanje in
voda naj se naroča pri vodstvu.
(110—11)

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, v Ljubljani,
na Dunajskej cesti,

prodaja:

Rudninske vode.

Carlsbader Mühlbrunn, 1 steklenica	gld. —.40.
„ Sprudelsalz, 1 steklenica	„ 1.—.
Franz Josef Bitterwasser, 1 stekle- nica	„ —.26.
Friedrichshaller Bitterwasser, 1 steklenica	„ —.35.
Giesshübl-Puchsteiner Sauerbrunn, 1 steklenica	„ —.30.
Gleichenberger Constantinquelle, 1 steklenica	„ —.25.
Kronendorfski cesarjevičinje Ste- fanijske vrelece za bolezni želodca, pljuč in grla, 1 steklenica po	„ —.24.
Marienbader Kreutzbrunn, 1 stekle- nica	„ —.35.
Meerwasser-Mutterlauge, za pripra- vo morskih kopel, 1 steklenica	„ —.40.
Ofner Rákoczyquelle, 1 steklenica	„ —.22.
Preblauer Sauerbrunn, 1 steklenica	„ —.20.
Selters-Wasser, 1 steklenica	„ —.28.

Naročila se izvršujejo točno proti poštnemu
povzetju. (291—6)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.